

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α΄

ΜΑΡΤΙΟΣ 1905

ΑΡΙΘ. 7.

Δ. ΒΕΝΕΤΟΚΛΗΣ

Διευθυντής τῆς Τοιττάϊας Σχολῆς καὶ τοῦ Ἀβερῳφείου Γυμνασίου

Δ. ΒΕΝΕΤΟΚΛΗΣ

Ε «Νέα Ζωή» παραθέτουσα τὴν εἰκόνα τοῦ γεραροῦ διδασκάλου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος αὐτοῦ, καὶ χαράττουσα τὰς κατωτέρω ὀλίγας γραμμάς, πέποιθεν ὅτι διερμηνεύει τὴν πρὸς τὸν ἑορτάζοντα ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην ὄχι μόνον τῶν μελῶν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἀλλὰ καὶ πάντων ὅσοι ἠτύχησαν νὰ διδαχθῶσι τὰ γράμματα παρ' αὐτοῦ· οἱ ἀντιπρόσωποι μιᾶς ὄλης γενεᾶς Ἑλληνοπαίδων θὰ χαιρετίσωσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν σεβαστὸν διδασκαλὸν καὶ θὰ εὐρωσι βεβαίως τὰς καταλλήλους λέξεις ἵνα ἐκφράσωσι ζωηρῶς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τρέφουσι πρὸς αὐτὸν οἱ πολυάριθμοι μαθηταὶ του. Ἐν τῷ χαιρετισμῷ τούτῳ, ἔκπροσωπεῖται καὶ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, διότι τὰ μέλη αὐτοῦ ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ κ. Βενετοκλέους· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι κώλυμα ὅπως ἐκδηλωθῇ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Νέας Ζωῆς» ὅτι, ζωηραὶ ἀναμνήσεις καὶ ἀνεξάλειπτοι ἐντυπώσεις ὑπαγορεύουσιν εἰς εὐγνώμονας μαθητάς.

Ἡ εἰκοσιπενταετής δράσις τοῦ κ. Δ. Βενετοκλέους, ὡς διευθυντοῦ τῶν Κοινοτικῶν ἡμῶν Σχολείων, ἔχει συνταυτισθῆ πρὸς τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πράγματι, εἰς αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν ὀφείλεται ἡ σκόπιμος καὶ νοήμων ἐκείνη ἐνέργεια, χάρις εἰς τὴν ὅποίαν τὰ ἀτελεῖ Ἐκπαιδευτήρια τῆς ἡμετέρας Κοινότητος ἐξῆκοντο βαθμηδὴν εἰς τὴν σημερινὴν τελειότητα, ἣν πάντες θαυμάζομεν γηθόσυνως. Ἄνευ τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς ζωηρᾶς μερίμνης τοῦ σεβαστοῦ διδασκάλου, ἡ πόλις τῶν Πτολεμαίων, ἣν ἐφώτισαν ἄλλοτε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, δὲν θὰ εἶχεν ἴσως νὰ ἐπιδείξῃ τὸ καλλιμάραρον Ἀθερώφειον, δι' οὗ ἀνευέθησαν αἱ παραδόσεις τοῦ παρελθόντος καὶ ἐν ᾧ μορφοῦται, ἀναπτύσσουσα τὸν νοῦν, διαπλάττουσα τὴν καρδίαν καὶ ἐξυψώουσα τὸ φρόνημα, ἣ ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον Ἑλληνίς νεολογία. Καὶ ὅτε εἶδε τὸν ὑποκάριον αὐτοῦ πόθον ἐκπληρούμενον καὶ τὴν ἰδέαν ὑπὲρ ἧς εἰργάσθη, θριαμβεύουσαν, ὅτε εἶδε πᾶ κοινωτικά Σχολεῖα ἐγειρό-

μενα σεμνὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ — μνημεῖον ἀφθαρτον τῆς φιλομουσίας καὶ φιλογενείας πλειάδος ὄλης ἐθνικῶν ἀνδρῶν μὲ κορυφαῖον τὸν αἰδιδίμον Γεώργιον Ἀθέρωφ — δὲν ἐθεώρησε τούτο ἀρκετὸν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ στερεώσῃ καὶ ἠθικῶς τὸ οἰκοδόμημα ἐξακολουθῶν νὰ διδάσκῃ, νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ καθοδηγῇ ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἀναπαύονται ἐκ τῶν πνευματικῶν πόνων καὶ τῶν μερμηνῶν, ἅτινα συνεπάγεται τὸ βαρὺ ὑπόργημα τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων· καὶ οἱ μαθηταὶ ἔχοντες συνειδητὴν τῆς μεγάλης ταύτης θυσίας ἀνταμειβουσι τὸν σεβαστὸν διδασκαλὸν διπλασιάζοντες τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, μετ' ἧς περιβάλλουσιν αὐτόν.

Ὅχι μόνον οἱ ἀποφοιτήσαντες ἐκ τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων, ἀλλὰ καὶ σύμπασα ἡ ὁμογενὴς Παροικία γνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ νοῦ, τοῦ ἤθους καὶ τῆς καρδίας δι' ὧν περιουσιεῖται ὁ γεραρὸς διδασκαλός. Βαθῶς ἑλληνοστῆς, εὐδοκίμει, ὅσον ὀλίγοι, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, οὓς ἐρμηνεύει μετ' ἐκπλησσοῦσης εὐχερείας· ἔχει δὲ τόσῃν εὐμεθοσίᾳ, ὥστε ἡ ἐρμηνεία καὶ τῶν δυσνοητοτέρων χωρίων, ἢ ἀνάλυσις καὶ τῶν περιπλοκωτέρων περιόδων ἀποβαίνει ἀπλή, σαφὴς καὶ διαυγής. Οὐδὲν λέγομεν περὶ τοῦ ἤθους, διότι ὁ κ. Βενετοκλῆς εἶναι ἡ ἀρετὴ προσωποποιεσθεῖσα· καὶ αὐτὸς ἐστὶ ὁ Κᾶτων, οὐδὲν θὰ εὗρισκε νὰ ψέξῃ ἢ νὰ μεμφθῇ. Ἐκ τῆς καρδίας τέλος αὐτοῦ ἀναβλύζει διαρκῶς ἀγάπη ἀληθῶς εὐαγγελική· ὁ κ. Βενετοκλῆς δύνχται νὰ καυχηθῇ ὅτι οὐδένα ἔχει ἐχθρόν, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν χιλιάδων τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ πάντων τῶν στραωμάτων τῆς κοινωσίας, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ζῆ καὶ δρᾷ.

Τοιοῦτος, ἐν γοργοτάτῃ σκιαγραφίᾳ, ὁ πανηγυρίζων τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα αὐτοῦ σοφὸς καὶ γεραρὸς διδασκαλός, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν ὄνομα προφέρεται ὑπὸ πάντων μετὰ σεβασμοῦ, ἡ δὲ εἰκὼν εἶναι κεχαραγμένη βαθῶς ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς εὐτυχίσαντος νὰ χρηματίσῃ μαθητῆς του.

ΤΟ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ

Πρὸς ὑποστήριξιν

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ

ΚΡΑΥΓΗΝ ἀνακουφίσεως ἀφῆκεν ἡ ψυχὴ παντὸς Ἑλλήνου, ὅτε πρὸ ὀλίγου ἐγνώσθη ἡ ἐν Παρισίοις Ἰδρυσις Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου. Αἱ δὲ περὶ ἐπιτυχίας αὐτοῦ ἐλπίδες εἶναι τοσοῦτον μεγαλείτεροι καὶ βεβαιότεραι, καθ' ὅσον καὶ πολὺ περισσότερον ὑπερβάλλουσιν θέσιν κατέχουσιν οἱ εὐγενεῖς τούτου αὐτοῦργοι

ἐν τε τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ Ἐπιστήμῃ, μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Καὶ ὅπως ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς σήμερον, ἀγωνιζόμενος ἀγῶνα Τιτάνειον πρὸς περιφρόνησιν καὶ περισυλλογῇ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν αὐτοῦ δικαίων, ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ συγκινήσῃ τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας τοῦ ἔθνους ἐκείνου ὅπερ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐγνώρισε καὶ ἠγωνίσθη αἱματηρούς ἀγῶνας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀληθῶν φυσικῶν καὶ πολιτικῶν τοῦ ἀνθρώπου δικαίων. Τίς Ἑλλήν δύναται νὰ ἀγνοῇ τὰ περίσεμνα ὄνόματα ἀνδρῶν, οἳ οὗτοι ὁ Clemencaeu, ὁ Homolle, ὁ Reinach, ὁ Houssaye κτλ. ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τοὺς κυριωτέρους; Τούτων ὁ μὲν πρῶτος κατέχει ἐπιφανεστάτην θέσιν μεταξὺ